

Justícia Social

15 cts.

SETMANARI SOCIALISTA

Redacció: Guardia, 14, pral. - BARCELONA

Quan serà comprès que el patriotisme consisteix, sobre tot, en fer la pàtria digna?

GABRIEL ALOMAR

AL TOMBAR L'ANY

A l'hora que els potentats i els feliços de la terra, oblidats de tot,—fins de la pròpia abjecció—liben a la glòria d'Hermes les perfumades escumejants begudes i, amb el dringar dels tallats cristalls, saluden l'any que comença ubriquant-se en el torb sensual de la disbauxa grassa i espesa, NOSALTRES, corpesos ben altrament per la solemnitat de l'hora, volem també alçar amb les dues mans la nostra copa buida, com el càlzer d'una litúrgia nova. Tràgiques, les hores, destil·len gota a gota l'essència de la dolor universal, amarga fel entre les fels amargues. Amb un magne gest de superació, libem amb ella, treballadors de Catalunya!

- Pels que treballen i sofreixen.
- Pels que pensen amb dolor.
- Pels perseguits i pels vençuts.
- Pels ignorats i pels menyspreuats.
- Pels que coneixen la divina joia de patir pels altres.
- Pels que són befats pels mateixos que volen redimir.
- Pels que són fidels a l'ideal.
- Pels pobres d'esperit que viuen en les tenebres de la ignorància.
- Pels que han caigut generosament per aplanar-nos el camí.
- Pels que cauràn en les lluites noves.
- Pels que, en la negror de la nit, serven encesa una llantia a l'impossible.
- Pels rebels, pels heterodoxes, pels herois.
- Pels HOMES!

—ANY NOL, VIDA NOVA!

FIGURES DE PESSEBRE

Els Pastors

Pastor.—A Betlem me'n vull anar.
Vols venir tu, rabadà?
Rabadà.—Vull esmorzar!
(Cançó popular)

Pastor.—Aquí s'ha parat l'estel. En aquest portal ha nascut l'infant redemptor!

Rabadà.—Però si aquí dins no hi ha cap personal Un bou i un ase solament s'hi hostatgen.

Pastor.—L'estel s'ha parat; el cor m'avisava que és aquí.

Rabadà.—Doncs l'estel i el teu cor menteixen.

Company Pastor, jo t'he seguit rondinant—prou saps ben bé que no era el meu desig moure'm de les nostres muntanyes—, però la teva fe m'ha arrossegat darrera teu. Vint segles fa que caminem. Hem atravesat pobles i nacions, hem atravesat planes i muntanyes; els rius i els mars no han deturat pas nostre caminar constant. Portem en els nostres peus la pols de tots els camins; portem sobre els nostres cossos neus de totes les terres; el nostre rostre és colrat per tots els sols. Sortirem de la nostra pleta portant al davant els nostres remats; i tendre anyell damunt l'espatlla, ben plè el sarró de gerricons de mel i formatges, ben abrigat el nostre còs amb vestits de pells. I els nostres remats i els nostres presents han desaparegut, el nostre còs, gairebé nu, s'esgarria amb el fred de l'hivern. Damunt nostre, totes les vexacions han caigut: bandolers trotacamins i bandolers de ciutat ens ho han robat tot, la mort ens ha fet babarotes tot el viatge amenaçant-nos, la presó ha estat sovint el nostre casal, l'esclavatge ha sorprès tots els matins el nostre despertar.

Jo rondinava, però et seguia. Jo rondinava, però la teva fe era més forta que les meves raons, més forta que els meus sofriments, més forta que la meua lassitud. Tu emmenaves els nostres passos, seguint un estel. Jo no veia, l'estel, però veia la teva fe que cremava davant meu com una llantia i et seguia per a escalfar-me amb la seva calor, per a il·luminar-me amb la seva llum. Però el portal és buit; ni cap infant non-nat, ni els pares que plorin la seva mort, són aquí. El bou i l'ase, que poc a poc van buidant la menjadora, són els únics habitants.

Pastor.—Vint segles fa que l'àngel va anunciar-me la bona nova, el naixement del nin redemptor. Vint segles, que l'estel il·lumina el nostre cel i guia les nostres passes.

Rabadà.—L'àngel i l'estel t'han enganyat.

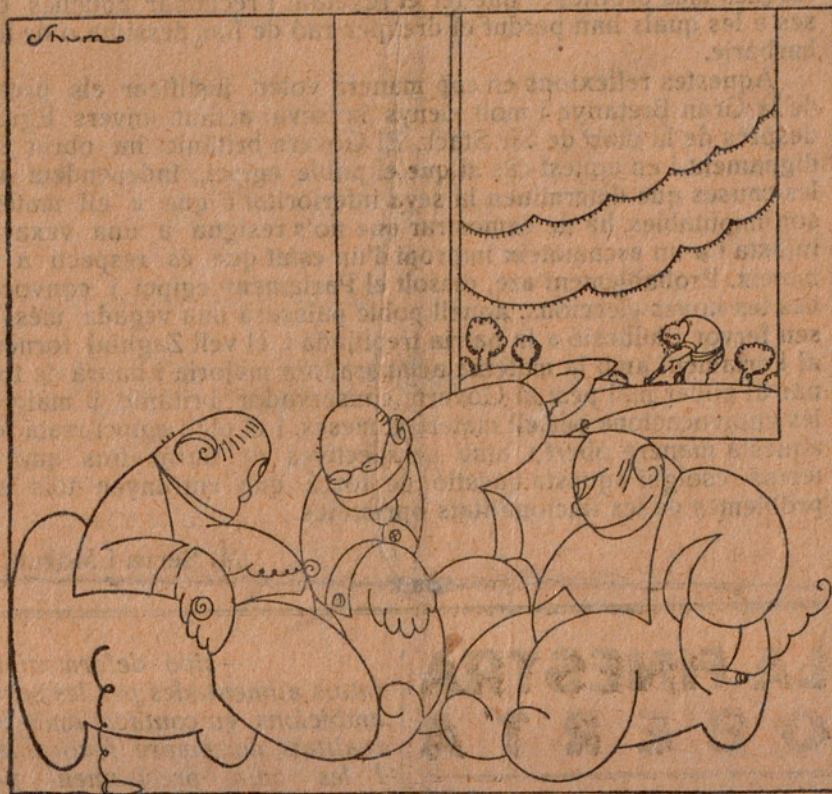
Pastor.—Germà pagès, vos que sou d'aquestes terres, digueu-me, no nasqué aquí el nin Jesús, que prometia la redempció de l'home?

Pagès.—Nasqué, sí. Baixaren els pastors de la muntanya i l'adoraren com a rei dels esperits i com a paraula benaurada que al redimir-los de llurs pecats els redimiria de llurs misèries. Li oferiren presents; presents de pobrissalla i d'humilitat... i el nin somreial Vingueren, però, els reis, vestits d'or i d'argent, rodejats de criats incomptables, seguits de guerrers de cara ferrenya. Vingueren els reis, i se l'endugueren. Els nostres pastors passaren com sempre neguits i misèries; per a nosaltres, pagesos, la terra fou igual com abans dura i esquerra.

Pastor.—Germà traguin, que saps de camins i de pobles, digues-me, on emmenaren els reis al nostre Redemptor?

Traguin.—El pujaren als palaus; el vestiren de porpra; catifes als seus peus posaren; criats vellaven el seu somni; soldats defensaven la seva persona, que ningú no s'hi acostés, només que els

L'ART DE LA CARICATURA



Un dibuix de «SHUM»

reis i els poderosos. I per damunt de la terra, cavalcant corcers impius, de tant en tant, els reis i els poderosos, portant en llurs senyeres l'imatge de l'infant, cauen damunt dels pobles, i els delmen i els esclavitzen.

Rabadà.—Veus pastor, com tenia raó jo? La terra ha quedat eixuta com abans del naixement del nin promès. Els pobres caminen corcats per les mateixes inclemències. Per tots els camins de la terra trobes les mateixes esclavituts per als humils. Germà pastor, la teva fe t'ha enganyat.

Pagès.—Les mateixes engúnies cauen sobre mi, la terra és tan aspre com abans i el cor dels poderosos més aspre encara que la terra.

Traguin.—Les mateixes neus, les mateixes calors, trobo pels camins. Dures eren les pedres, dures són encara, i dur el tracte dels rics.

Rabadà.—La nostra redempció és impossible! Els poderosos de la terra són més forts que els nostres dolors.

Pastor.—Germans d'infortuni, miracle, miracle! El nin ha nascut! Mireu-vos ell.

Rabadà.—Pastor, t'has tornat foll? Cap nin està amb nosaltres, homes arrugats per totes les penes són la nostra companyia.

Pastor.—Germans, no el veieu? El nin ha nascut. Ha nascut en el meu cor! Ha nascut en els nostres cors! L'infant promès, el qui tenia de redimir-nos viu dins del nostre pit. No el sentiu saltar? No el veieu, com vol eixir fora de la seva gàvia? És el nostre cor mateix! El nostre cor flamajant, rodejat de foc. El nostre cor nimbada de llum.

Humils de la terra, esclaus de totes les nacions, el nostre cor és el que té de redimir-nos. L'humil llibertarà a l'humil; l'esclau llibertarà a l'esclau. El seu cor donarà a l'humil l'audàcia del poderós i el farà poderós. El seu cor donarà a l'esclau el braó de l'home lliure i el farà lliure.

Pagesos que cavau la terra, corcats com arcs; pastors que aneu per muntanyes i planes vestits amb les pells de les vostres ovelles i sòu ovelles també; mariners que uniu els camins del mar amb l'estela de les vostres naus i sentiu totes les tempestats i sòu tempestat; esclaus de la ciutat, a qui els poderosos vexen més que als llurs cavalls; homes de tota la terra que sofriu injustícia i martiri, clauu els vostres ulls en els vostres cors, inflameu-lo amb totes les vostres engúnies, amb tots els vostres dolors i ell us redimirà. El vostre cor, germans, porta la vostra redempció.

Cot de Reddis

IDEARI

PRELIMINAR

Mai s'ha trobat la Humanitat en tanta manca d'ideals com a l'hora present. I molt més els pobles d'Espanya, on se respira un aire espès de perea mental, on s'ofeguen les palpitations de tot cor generós;

Aixequen la veu per a llençar idees generoses, per a demanar el que altres pobles han aconseguit molt temps enrera, i caurà al damunt de vosaltres la prosa mercenària dels diaris burgesos per a dir que sols teniu afany de notorietat, afany de crear-vos un nom... Això si no us diuen que voleu diners. La burgesia, podrida per la fe-

bre de l'or, vol corrompre la part sana de l'organisme social i per a aconseguir-ho, disposa de dues armes formidables: la misèria i la calúnnia.

I quan algú diu paraules de veritat i vol inflamar les ànimes oprimides, la burgesia té bons periòdics per a insultar a l'atreuït, per a difamar-lo, per a llençar al damunt seu les més burdes calúnnies.

Per a que subsisteixca la fam del poble, la burgesia ha inventat l'arrendament i el règim capitalista. Ha negat diners a les Universitats i a la cultura en general. Ha malpagat els mestres d'escola. Ha perseguit llibres. Ha fomentat festes embrutidores de la sensibilitat col·lectiva.

Cal democratitzar l'organització obrera

Un dels majors defectes de que generalment ha adolegut l'organització obrera a Catalunya, ha sigut d'una gran carència d'esperit democràtic. Molt sovint, el que havia d'ésser model de respecte i norma de tolerància, s'ha convertit en una dominació abusiva, obligant a sometre's incondicionalment a quants integraven l'organisme als absurdes més disbaratats.

Per regla general, era un grup més o menys numerós el que s'imposava en el sindicat o en l'ofici. S'imposava per mitjà dels crits i a voltes per l'amenaça, arrastrant els inconscients fins a aconseguir formar majories inflamades per la passió no exenta d'odi contra els que intentaven, encara que en va, que la raó guiés els seus actes i que tots els criteris fossin respectats.

Si a Catalunya es les un estudi detingut de les vagues i dels conflictes plantejats sense un previ examen de la situació, tant general com particular en que es trobava l'ofici o l'indústria, objecte de la demanda, es vindria en coneixement de la gran quantitat de sacrificis imposats a la massa treballadora, sense haver-se pres la molestia de computar estadístiques ni d'indagar l'estat pròsper o ruïnós en cada un dels cassos. Lluny de procedir en el sentit expressat, s'ha obrat al sol impuls d'un legítim desig de millorament, però fent cas omís de nombrosos factors que no poden ni deuen ésser passats per alt en semblants ocasions.

Això ha fet que l'organització hagi tingut una constant puja i baixa. Tant prompte ha acoblat molts milers d'obrers, com ha quedat quasi en quadre. Quan no ha sigut l'atropell portat a cap pels que deuen guardar-li tot el respecte, el que ha desfet les organitzacions obreres, han sigut els mateixos treballadors els que les han abandonades cansats de tants sacrificis inútils i de tants repetits fracassos.

No obstant, quantes vegades hem presenciat aquestes pujades i baixes hem vist que al reorganitzar-se els obrers i al tornar a adquirir alguna força, de nou s'ha entronitzat en llurs organismes l'esperit de intransigència que ha obligat a molts companys a viure separats, contra llur voluntat, dels nuclis treballadors. No s'ha fet mai obra de atracció, de simpatia i de respecte: pel contrari, s'han difamat i s'han calumniat a companys dignes, acusant-los de faltes que no han comès, pel sol fet de no compartir l'opinió dels grups predominants en l'ofici.

Ja és hora de que aquesta forma de procedir acabi per a sempre, sinó volèm que es digui que són incorregibles i incapaces de assolir una organització que respongui a les necessitats del nostre temps.

Per això opinem que els sindicats i tots els organismes obrers, que ja han de donar per acabat el període heròic, han de entrar resoltament pel camí de la realitat i del lliure examen de les coses.

I el primer pas a recórrer en aquest sentit deu ésser l'adopció d'un esperit amplemunt democràtic i de mutu respecte. A l'efecte, totes aquelles qüestions d'alguna importància cal que siguin sotmeses a la totalitat de l'ofici i després d'un ampli debat resoltes mitjançant votació secreta.

Deuen emprar-se aquests procediments sempre que es tracti de declarar alguna vaga, de la continuació de la mateixa o de les condicions en que ha d'ésser resolta, segons es fa en tots els països on els organismes obrers han assolit la plenitud del seu propi domini. Deu haver-hi un interès extraordinari en que tots els components de l'ofici o tots els que hagin de participar d'una lluita facin quantes observacions estimin pertinents fins al moment d'efectuar la votació, que deu ésser feta amb plena llibertat, obligant a tots a complir els acords de la majoria, sempre que sigui expressió fidel de llurs voluntats.

També és hora de que acabi per a sempre aquest procediment que entre els obrers de Barcelona s'ha empleat en no poques ocasions, i que ha consistit en que treballadors d'altres oficis o arts votessin en determinat sentit en un ofici que no ha sigut el seu.

Per aquest mitjà s'han obtingut a voltes resultats que han causat gran sorpresa als que no han conegut les circumstàncies en que s'han produït.

Totes aquestes errors, tots aquests excessos i anomalies i la tendència a actuar en determinat sentit unes vegades i a no actuar altres, han contribuït a fer de l'organització obrera de Catalunya— llevat honroses excepcions—una cosa confusa i incoherent, tal volta com no s'en trobaria altra de semblant.

I són més sensibles aquestes anomalies per quant hi ha a Catalunya un proletariat tant predisposat a la lluita i al sacrifici, com potser no n'hi hagi cap més.

J. Comaposada

Els pobles d'Espanya, no tenen avui una ideologia.

Jo, amparat pel bondados aculliment de JUSTICIA SOCIAL, vull aportar el meu gra d'arena a aquesta obra d'educació proletària que des d'ací es realitza i contribuir a la formació i difusió d'una idealitat salvadora.

Es tot el que avui puc dir-vos en aquest article preliminar.

Artur Perucho

València.

Nota de Redacció.—Artur Perucho és un dels esperits més intel·ligents de València i un dels homes que més han treballat per a la cultura i per a la causa obrera. Esperit refinadíssim, Artur Perucho s'ha sentit sempre al costat de les files més generoses i avançades. Excel·lent periodista, Artur Perucho ha fet tota la seva campanya de publicista en els diaris i periòdics més esquerrans. Entusiasta de totes les coses bones de Catalunya, actualment està escrivint unes interessantíssimes i documentades Cròniques Catalanes a «El Pueblo» de València, del qual és redactor; en aquest mateix diari donarà a conèixer els continguts catalans, excel·lentment traduïts. JUSTICIA SOCIAL s'honora amb un nou col·laborador. No podia mancar al costat nostre aquesta ànima generosa i justa de València.

Associació per la Societat de les Nacions

EL DIVENDRES VINENT, dia 2 de gener, a les 10 de la vetlla,

Manuel Serra i Moret

donarà una conferència sobre

«El sentit i l'obra de la S. de N.»

a l'Ateneu Enciclopèdic Popular CARMÉ, 30

Prenent per norma la costum, passarem per homes honrats, perquè este per homes honrats aquells que tot ho fan igual que els altres.

ANATOLE FRANCE